

modstander af konkurrence, men finder det afgørende, at denne konkurrence foregår på lige vilkår.

Direktivet vil betyde en underbydning af mange danske lønmodtagere og især ramme mennesker med kort uddannelse, som vanskeligt kan få andet arbejde. Servicedirektivet udgør derfor en betydelig trussel mod især ufaglærte arbejdere inden for servicesektoren. Ufaglærte arbejdere er i forvejen hårdt ramt af den teknologiske udvikling og udflytningen af arbejdspladser til lavtlønslande.

Eksempler på direktivets skadesvirkninger

Servicedirektivet udgør en klar trussel mod ufaglærte arbejdere i de EU-lande, som har relativt højere lønninger, fordi det skaber en udvidet konkurrence på lønningerne mellem landene. Denne konkurrence har de gamle EU-lande meget vanskeligt ved at vinde, fordi lønniveauet ganske enkelt er for forskelligt. Nedenfor ses en tabel, der viser de gennemsnitlige omkostninger pr. arbejdstime i EU-landene.

Tabel 1: Omkostninger pr. arbejdstime i euro i EU-landene, 2002

Vesttyskland	26,36
Danmark	25,73
Belgien	23,35
Finland	23,20
Holland	22,64
Sverige	21,86
Østrig	21,64
UK	19,89
Frankrig	19,50
Irland	17,17
Italien	16,60
Østtyskland	16,43
Spanien	15,37
Grækenland	9,47
Cypern	9,06
Slovenien	9,01
Portugal	6,59
Tjekkiet	4,17
Ungarn	3,97
Polen	3,61
Estland	3,19
Slovakiet	2,91
Litauen	2,83
Letland	2,29

Kilde: CESifo, Report on the European Economy 2005.

Lønforskellene mellem EU's medlemslande er enorme. Lønningerne i de gamle medlemslande, EU-15, er generelt langt højere end i de ti nye EU-lande. Især hos de nordeuropæiske medlemmer er omkostningerne pr. arbejdstime høje – ofte mange gange højere end hos de østeuropæiske lande. Hermed åbnes der op for en unfair konkurrence, hvor arbejdstagere i EU-15-landene udkonkurreres på grund af oprindel-slandsprincippet i servicedirektivet.

Efter udvidelsen af EU den 1. maj 2004 har flere af de oprindelige EU-lande oplevet en sand invasion af billig arbejdskraft fra de nye medlemslande. Da der ofte er tale om illegal arbejdskraft, er der ingen, der ved, hvor mange arbejdstagere der er tale om. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen har udtalt, at der er givet 1.500 arbejdstilladelser til østeuropæiske arbejdstagere. En række virksomheder har benyttet østeuropæiske arbejdskraft under dække af, at arbejderne var udstationeret af firmaer i de nye medlemslande. I en artikel i Politiken den 15. marts 2005 bliver beskæftigelsesministeren bedt om at vurdere omfanget af dette problem. Ministeren svarede: »Der dukker hele tiden sager op, og dem må vi forfølge. Men når vi ser på tal og statistik, så er det ikke så alvorligt.« Alligevel medgiver ministeren dog, at ingen kender det nøjagtige tal. I en artikel i Erhvervsbladet den 21. december 2004 udtaler sekretariatsleder i Bygge- Anlæg og Trækartellet (BAT), Gunde Odgaard: »75 procent af østarbejderne påkalder sig udstationering, mens resten påstår, at de er selvstændige, selvom de ikke er det. Vi har stødt på 535 østarbejdere på 130 byggepladser – derfor regner vi med, at der er ca. 3.000 heroppe.«

Tallene svirrer i luften. Da der er ofte er tale om illegal arbejdskraft, som altså ikke registreres, er der ingen, der kender problemets egentlige omfang. Men det ligger dog fast, at problemet er langt større, end beskæftigelsesministeren vil erkende. Byggesektoren er hårdt ramt af dette problem, men det er ikke den eneste branche, der oplever problemer med illegal arbejdskraft. Brugen af illegal arbejdskraft er nemlig også meget udbredt inden for landbruget. Told-Skat gennemførte en razzia mod 41 landbrug. Her viste det sig, at 14 pct. af landbrugene benyttede illegal arbejdskraft. Ifølge Morten Fischer-Nielsen fra 3F er der et meget stort antal illegale udlændinge beskæftiget inden for land-, gartneri- og skovbrug. Han skønner, at der er mellem 2.500 og 5.000 illegalt beskæftigede inden for branchen: »Arbejdsgiverorganisationerne siger, at de har behov for cirka 6.000 sæsonbeskæftigede, men kun omkring 2.000 af vores medlemmer bliver beskæftiget. Resten må komme et sted fra«